

KORT VERHAAL

RED ME

ANNETTE RIJSDAM

Red me

Ik ben geen held. Laat ik dat vooropstellen. Dat ik nu over de Moors dwaal in mijn eentje – en in mijn pyjamabroek – heeft alles te maken met wat ik gisteren heb gezien. Al zolang ik me kan herinneren word ik uit mijn slaap gehouden door dezelfde droom. Tot voor kort bleven de beelden vaag, maar ze worden steeds sterker en sinds we zijn gearriveerd in ons hostel in Dartmoor lijkt het net alsof de realiteit naar een droom vervaagd en wat ik altijd heb gedroomd, echt wordt.

Mijn voeten op het natte gras herken ik uit de dromen waaruit ik wakker werd met het gevoel alsof ik iets heel ergs had gedaan.

Iemand de dood in had gejaagd.

Meestal werd ik dan ook schreeuwend of huilend wakker.

Nu stellen de herkenbare beelden me gerust. Ik ga ergens naartoe waar ik hoor.

En als ik op de heuvel sta en in de verte het water bij de brug zie glinsteren in het maanlicht weet ik dat ik er bijna ben.

Deel 1

Ieder jaar wordt er vanuit het jongerenwerk bij ons in de gemeente een vakantiereis georganiseerd voor jongeren die wel een steuntje in de rug kunnen gebruiken. Met mijn zeventien en elf maanden, val ik nog net binnen die categorie. Maar met mijn leven als loser eerste klas is dat steuntje in de rug ijdele hoop, al zien ze dat bij de gemeente voor het gemak even door de vingers. Het gaat erom dat ze het aanbieden en als ik heel eerlijk ben is het wel fijn om er even tussenuit te zijn. Ik heb geen ouders waarmee ik op stap kan, en er is ook geen enkel familielid meer dat zich over me kan ontfermen. Ik weet niet eens of ik nog familie heb. Sowieso hoor ik bij niemand, en niemand wil mij horen. Zoals ik al zei, ik ben een complete loser. Het schoolvoorbeeld van hoe jeugdzorg, ondanks het feit dat ze knetterhard hun best hebben gedaan, het net niet hebben gered om mij te redden. Jongens zoals ik zijn moeilijk te plaatsen. Niemand wil me, en als ik heel eerlijk ben, hoeft het van mij ook niet.

Niet meer.

Dat maakt deze reis wel een tikje gecompliceerd, want een van die dingen die er van de jongeren wordt verwacht deze week, is dat ze met elkaar optrekken om van elkaar te leren. Volgens mij hoopt de organisatie zelfs dat er vriendschappen ontstaan. Bij een aantal lukt dat wel. Maar zoals ik al zei: ik hoor nergens bij. Er is me weleens gezegd dat ik niet goed genoeg mijn best doe, maar als je geen talent voor voetbal hebt, kom je ook nooit in het eerste. Ik heb geen talent voor mensen. Ik heb wel een grote bek, maar dat is meer om de lachers op mijn hand te krijgen. Niets is namelijk zo erg als ingedeeld worden bij het groepje ‘nietszeggende losers’. Maar zeggen waar het echt om gaat, of wat

me dwars zit, kan ik niet. Het lukt me zelfs niet om iemand te vertellen over wat ik vanmiddag mee heb gemaakt in Dartmoor Prison.

Met een zucht draai ik me om in bed. Het houten frame kraakt zoals zo'n beetje alles in dit hostel. In de verte klinkt een zacht geklapper, maar Kevin, de jongen die in het bed naast me slaapt, snurkt er vredig doorheen. Zijn geronk is geen vervelend geluid en als ik er zo over nadenk zou ik er best aan kunnen wennen. Kevin draait zich om. Het licht van de gang valt op zijn gezicht. Hij heeft hoge jukbenen en een smalle neus met sproeten. Hij likt zijn lippen in zijn slaap.

'Doe normaal, Jess.' Een aangenaam gevoel kietelt onder mijn navel en ik draai me driftig op mijn buik. Ik probeer me te concentreren op dat vervelende getik in de verte. Misschien leidt het mijn gedachten af en val ik alsnog in een ondiepe slaap. Het liefst wel een slaap waarin ik niet droom over Kevins lippen of over wat ik vanmiddag in Dartmoor prison heb gezien. Dat is nog angstaanjagender dan dat gevoel in mijn lijf als Kevin iets zegt of lacht. Niet dat ik mij schaam voor het feit dat ik jongens leuk vind, ik ben bang voor Kevins reactie als hij erachter komt dat ik me voorstel hoe het zou zijn om hem te kussen.

Weer draai ik me om en kijk naar Kevin. Misschien moet ik het gewoon doen. Als hij me in elkaar slaat is deze reis over en stoppen die nachtmerries misschien ook wel. Sinds ik hier ben worden ze namelijk steeds heftiger, en beperken zich niet meer tot de nacht. Vanaf het moment dat we met de boot aankwamen in Dover zag ik dingen die niet waar konden zijn.

Beelden van hem.

De man die al jaren mijn nachtmerries domineert.

'Kev?' fluister ik. 'Kev? Ben je wakker?'

Ik herhaal mijn vraag nog een paar keer tot hij geïrriteerd zijn ogen opendoet.

'Kop dicht, Jesse.'

'Zag jij vanmiddag ook die man in de gevangenis?'

'Nope. Ik zag alleen maar vrouwen in bikini,' antwoordt hij grommend. 'Jij niet dan? Ik dacht dat je daarom zo van streek was.'

'Ik was niet van streek.' Ik baal nu al dat ik Kevin heb wakker gemaakt.

'Je zag eruit alsof je een geest had gezien.'

'Misschien had ik dat ook wel.'

'Hou toch op.' Kevin draait zijn rug naar me toe. 'Ga morgen maar bij de meisjes slapen, die vinden dat soort verhaaltjes nog wel spannend. En stop in vredesnaam met dat gestaar naar me. Freak.'

'Sorry,' mompel ik en draai me op mijn rug.

Freak.

Ik heb erger gehoord. Veel erger. De enige die nooit iets onaardigs tegen me heeft gezegd was Omi. De pleegmoeder van mijn eigen moeder. Maar zelfs engelen hebben niet het eeuwige leven, en ook zij liet me achter in een wereld die me niet wilde.

Met open ogen probeer ik te slapen, maar Kevins opmerking heeft me onbedoeld het donkere bos van gemene opmerkingen ingestuurd. Met iedere ademteug hoor ik weer de woorden die erger zijn dan *freak*.

Sociaal emotioneel beperkt

Gewetenloos

Empathie gebrekkig

Contactgestoord

Psychopaat

Gestraft voor zijn daden uit een vorig leven.

Die laatste opmerking verklaart wel waarom mijn leven nu al niets meer waard is: in mijn vorige leven was ik een schurk. Een gewetenloze moordenaar. Daarom word ik van jongs af aan geteisterd door de zielen van de mensen die ik om het leven heb geholpen.

‘Onzin Jesse.’ Bovendien er is maar één gezicht dat steeds vaker terugkomt in mijn dromen. Het begint altijd hetzelfde. Ik loop door een lange gang in een landhuis, met mijn vingers ga ik langs de lambrisering. Ik ben niet bang, maar voel iets in wat lijkt op geluk. Ineens klinken er harde stemmen. Iemand roept mijn naam en schreeuwt dat ik moet vluchten. Dan word ik wel bang. Ik vlucht het huis uit, de nacht in. Ik struikel, val en dan ineens is hij er en word ik wakker.

Ik draai weer op mijn zij. De gebeurtenis van vanmiddag zit me in de weg. Met al mijn macht probeer ik het te verdringen, maar dat gevoel van onmacht kruipt onder mijn huid. Ik voel me uitgeput en rusteloos tegelijk. Heb ik hem gedroomd of was hij daar echt? De man die niemand zag, maar ik wel. Hij zat in Dartmoor Prison. Omdat een groep pubers niet snel onder de indruk is van een oud gebouw, had de tourguide bedacht dat we in het verboden gedeelte van de Victoriaanse gevangenis mochten. Echt indrukwekkend was het niet, eerder deprimerend. Vooral de authentieke cellen. Donker, klein en vol met schimmel. Gruwelend van de benauwde ruimtes liep ik door de lange gang. Bij de achterste deur stond het luikje open, ik gluurde naar binnen en schrok me vervolgens de pleuris.

Hij zat er.

De man die ik zag in mijn dromen. Zijn baard bedekte grotendeels zijn gezicht en zijn halflange haar zat in een staartje. Hij had een brede neus, volle lippen en het lijf van een landwerker. Zo leek het tenminste, of het was die lange zware jas die hem zo breed maakte. Mijn geschokte ademhaling deed hem opkijken. Het groen van zijn ogen brandde in de mijne. Ik voelde een tinteling in mijn onderbuik, sloot mijn ogen en toen ik ze weer opendeed, zag ik niemand meer.

Dat was nog het engste. Dat hij er niet meer was. Had hij er nog gezeten, had ik er hard om moeten lachen en er verder niet meer bij nagedacht. Het had me niet verbaasd als het een acteur was geweest. Maar nu was hij weg. Als een geestverschijning die in mijn hoofd bleef spoken.

Het getik wordt steeds harder. Net als de wind om het huis. Waarschijnlijk is het raampje in de badkamer opengewaaid, en klappert het open en dicht. Er is maar één manier om het irritante geluid te stoppen. Slapen gaat het nu toch niet meer worden. Ik zwaai mijn benen over de rand en rol uit

bed. Op mijn blote voeten schuifel ik naar de badkamer. Ik voel de slijtplekken in de vloekbedekking. In de badkamer knip ik het licht aan en zoek naar het raam. Een koude windvlaag, gevolgd door een harde knal is het antwoord.

‘Shit.’

Het badkamerraam is helemaal opengewaaid en knalt tegen de buitenmuur aan. Om erbij te komen moet ik half uit het raam hangen. Met een beetje pech – of misschien ook weer niet – val ik straks nog te pletter.

Balancerend op de wc-pot rek mijn arm zover mogelijk uit. Bijna ben ik met mijn vingers bij het vermolmde kozijn als ik op de heuvels van de Moors een lichtje zie flikkeren. Blijkbaar ben ik niet de enige die wakker is. Het lichtje komt dichterbij en ik zie de schim die erachter loopt. Hij, aan zijn figuur gok ik dat het een hij is, draagt dezelfde lange jas als die man in Dartmoor Prison vanmiddag. Ik strek me nog iets verder uit. Hij komt deze kant op. Steeds dichterbij. Hij zoekt iets of iemand, want ik hoor hem roepen.

‘Jess. Jess!’

Oké, nu moet het ophouden. Zo ver als ik kan leun ik naar voren om dat verrekte kozijn te pakken, en net op dat moment kijkt hij mijn kant op.

‘Shit.’ Zijn groene ogen doemen weer in mijn herinnering op.

Van schrik donder ik achterover op de grond. Het raam valt met een klap dicht en net op tijd kan ik mijn armen voor mijn gezicht doen ter bescherming tegen het rondvliegende glas.

‘Auw!’ Ik bijt op mijn andere hand om het niet uit te schreeuwen. Een glasscherf steekt als een ninja ster uit mijn pols. Bloed vloeit uit mijn pols. Het zweet staat op mijn voorhoofd en ik begin te trillen. Ik kan niet tegen bloed. Snel kijk ik van de wond weg en overweeg mijn opties. De jongens op de slaapzaal wakker maken is voor mietjes. Dat doe ik niet. De begeleider laat ik ook maar slapen. In de keuken ligt een verbandtrommel. Daar kan ik vast wel mee uit de voeten.

Als ik het haal.

Trillend op mijn benen stommel ik de trap af, en sleep me door de gang heen naar de keuken. Het is eigenlijk een soort bijkeuken aan de achterkant van het huis. Er zijn twee grote ramen die als zwarte gaten staren in het niets en de buitendeur heeft verrassend veel overeenkomsten met een gammele schuurdeur. De wind heeft vrij spel om binnen te komen. Ik ril. Misschien had ik toch maar beter iemand wakker kunnen maken. Het bloeden gaat gestaag door. Ik kan het mij verbeelden, maar het lijkt alsof het er in kleine golfjes uitkomt. Zou ik een slagader geraakt hebben?

‘Open up!’ klinkt het buiten. De kreet gaat gepaard met een paar luide bonzen op de deur.

‘Dat meen je niet.’ Die gek is hiernaartoe gekomen. Het liefst kruip ik onder de keukentafel, maar bedenk net op tijd dat die plek nog iets veiliger is met een wapen. Mijn bloed druipt ritmisch op de grond. De kou wordt meer intens, het kruipt in mijn botten, en ik moet regelmatig knipperen om de zwarte vlekken voor mijn ogen weg te krijgen.

‘Please!’

‘Rot op met je, please!’

Er ligt niets bruikbaar voor handen. In een van de lades vind ik wel een kurkentrekker, geen idee of ik er iets aan heb, maar mijn gemoed wordt wanhopig door de metalen punt die langs de deurpost naar binnen steekt. In ons dorp gebruiken inbrekers een pinpas om het slot open te krijgen, maar hier in het land waar de tijd chronisch heeft stil gestaan gebruiken ze blijkbaar een antiek mes. Het duurt niet lang voor hij bij de grendel is. Hij wrikt, ik twijfel en dan vliegt de deur open.

‘There you are!’

De angst is verdwijnt als sneeuw voor de zon. Een vreemd gevoel van rust overvalt me. Dat hier iemand uit het begin van de negentiende eeuw de keuken in komt stormen lijkt me allerminst te verbazen. Hij grijpt mijn arm, kijkt naar het glas en pakt het voorzichtig tussen zijn wijsvinger en duim.

‘Don’t do this, love.’

Ik voel zijn andere hand om mijn arm. Zodra het glas mijn lichaam verlaat, zak ik weg.

Deel 2

Ik word wakker in een groot houten ledikant naast een wand met boeken. Op het nachtkastje staat een kaars. Het vlammetje danst op en neer.

Raar, denk ik. Wie zet er nu een kaars naast zijn bed?

‘Je liet me schrikken.’ Met zijn vingers raakt hij voorzichtig mijn hand. De lange mantel is weg en in plaatst daarvan draagt hij een wijd overhemd dat netjes in zijn broek zit. Hij ziet er minder woest uit dan net. Ik gok dat hij maar een paar jaar ouder is dan ik. Zijn groene ogen fonkelen ‘Het was niet mijn bedoeling om je te laten schrikken.’

‘Waar ben ik?’

‘Dartmoor Hall.’

De naam komt me niet bekend voor, maar als hij had gezegd dat ik thuis was, had ik het ook geloofd. Zo voelt het tenminste. Voor het eerst in mijn leven voel ik me op mijn gemak.

‘Heb je dorst?’ Hij houdt een kommetje met water omhoog. Ik knik, wil naar het kommetje grijpen, maar hij zet het al aan mijn lippen en houdt voorzichtig zijn andere hand onder mijn kin om het morsen te voorkomen. Aandachtig houdt hij zijn ogen gericht op het kommetje en mijn mond. Als ik klaar ben, veegt hij de druppel die langs mijn kin kruipt weg. De beweging is te traag en de reactie in mijn lijf is absurd. Onze blikken raken. Geen idee wat er aan de hand is, maar er lijkt een kortsluiting te ontstaan in mijn hoofd. Ik wil lachen en huilen tegelijk.

‘Sorry, als ik je – ’ De hand die net nog op mijn kin lag, haalt hij nu door zijn haar. ‘Ik dacht dat je, net als ik – Het spijt me, ik wilde je niet in verlegenheid brengen.’ Alsof hij door iets gestoken wordt, staat hij op, veegt zijn handen af en zet het kommetje met water op een toilettafel.

‘Rust maar uit, ik zie je morgen bij het ontbijt. Goedenacht.’ Hij geeft een kort knikje en stapt dan met korte stappen de kamer uit.

Right. Daar lig ik dan in een kamer die beter past in de vorige eeuw, of zelfs die daarvoor. Is dit echt, of wordt er een geintje met me uitgehaald? Ieder jaar doen ze iets zogenaamds lolligs met de gasten voor wie de trip de laatste keer is. Dit jaar is het dus mijn beurt. Het is alleen spooky hoe dicht ze in de buurt zijn gekomen van mijn eigen demonen. Deze plek heb ik al zo vaak gezien dat het me eigenlijk moet beangstigen. Maar dat doet het niet. Ik voel me thuis bij de monsters.

Ik werk me het bed uit, en zie tot mijn verbazing dat ik een lang overhemd draag als een soort nachthemd, en verder niets. Heeft die woesteling mij uitgekleed?

Nou ja, daar ga ik maar niet al te lang over na denken want ik merk dat ik het geen vervelend idee vind.

Met het kaarsje van het nachtkastje verken ik de kamer. Aan de muur hangen portretten en schilderijen van landschappen. Het parket voelt warm onder mijn voeten. In de gang gaat het parket gewoon door, maar in het midden ligt een lange loper. Ik blijf echter staan in de deuropening omdat ik deze plek herken.

Dit is de gang uit mijn dromen. Net als in mijn nachtmerrie ben ik op dit moment niet bang. Nog niet, maar het voelt alsof er een allesverwoestende storm aankomt. Toch stap ik over de drempel, de gang in. De wand hangt vol met schilderijen en tekeningen. Ik herken houtskool, potlood en een etstechniek. Een tijdlang blijf ik staan voor een potloodschets van een landschap met een klein stenen bruggetje.

‘Dit is bizar.’

Het bruggetje is een van de oudste bruggen die er hier in de omgeving te vinden is. Het is een Romeins bouwsel en hoewel het slechts een fietsbrug lijkt, kan er een vrachtauto – niet een heel brede uiteraard – overheen. Ik weet het, want ik heb thuis een foto van deze brug, en ik heb die vaak gebruikt als voorbeeld voor mijn tekeningen. In mijn tekenmap op de woongroep ligt exact dezelfde tekening als die hier aan de muur hangt.

‘Bizar.’ Ik buig wat dichterbij. De initialen JO, van Jesse Oden, zijn lachwekkend goed nageemaakt, en nu weet ik zeker dat dit een prank is. ‘Goed gedaan hoor, mensen,’ roep ik in willekeurige richting. Waarschijnlijk zitten ze allemaal te grinniken in de huiskamer. Met mijn vingers langs de lijsten volg ik de kunstwerken naar een grote overloop. Op de *landing*, waar de grote houten trap een draai maakt, hangt een portret van hem. Zijn groene ogen lijken feller.

Toch bizar dat ze een acteur hebben kunnen vinden die exact lijkt op de man uit mijn dromen. Voor zover ik weet heb ik er nog nooit iemand over verteld, maar dat wil niet zeggen dat ik me niets heb laten ontglippen op de momenten dat ik dankzij de drank of drugs, niet helemaal op deze wereld was. Ik wil het van dichtbij bekijken, want de techniek is echt bijzonder, maar het open- en dichtslaan van een deur doet me stilstaan.

‘Jessmond!’ Vanuit een van de kamers komt een jonge vrouw mijn kant op. Haar lange jurk komt net tot haar enkels en haar kamerjas hangt er los overheen. Mijn vragende blik, zal wel de reden zijn voor de ongerustheid in haar ogen. Zij is wel heel bizar authentiek.

‘Heb je weer een nachtmerrie?’

‘Sorry?’

‘Ssst.’ Ze houdt haar vingers voor haar mond. Met haar hoofd iets schuin, luistert ze aandachtig naar de geluiden beneden. Ik doe met haar mee, maar heb geen idee wat ik moet horen.

Dan is er weer dat geschreeuw dat ik herken uit mijn dromen. Er klinkt gebons op de deuren en ramen, alsof er een leger naar binnen wil.

‘De mannen van het dorp. Je moet vluchten Jessmond. Je moet. Als ze je hier vinden is alles verloren. Papa is woest en jouw vader is... het spijt me maar hij is meedogenloos.’ Ze trekt me aan mijn arm de gang in. ‘Het is gewoon niet eerlijk.’

‘Wat niet?’

‘Dat weet je best. Jij en Sebàstian.’

‘Ik en... Wat bedoel je nou?’

‘Daar hebben we nu geen tijd voor, Jess. Neem de diensttrap. Via de werkkamer kun je naar buiten, kijk niet om en ren naar de brug. Zo hard je kan. Wacht daar op me. Morgenochtend kom ik je halen.’ Veel tijd om te protesteren heb ik niet. Beneden bij de deur klinkt er gebrul, de voordeur wordt opengebroken en Sebàstian kan ze zo te horen niet tegenhouden. Ik krijg een duw de gang in en ren weg. Pas na drie deuren heb ik de ‘diensttrap’ gevonden.

Buiten kijk ik nog één keer om. Er staat een hele menigte voor het huis. Vier ruiters te paard staan om een grote zwarte koets heen. De twee paarden die daarvoor staan, schrapen ongeduldig met hun voorbenen. Sebàstian wordt met zijn handen geboeid naar buiten gesleurd. Mannen met fakkels joelen luid.

Ik twijfel want weggaan voelt zo verkeerd, maar tegen zoveel macht kan ik niet op. Ik zet het op een lopen. Geen idee waar ik heen moet. In het donker ren ik de heuvel over. Het water glinstert in het maanlicht en tot mijn grote opluchting zie ik het bruggetje. Rillend van de kou hurk ik ernaast. Met mijn handen om mijn knieën wieg ik heen en weer. Zoals gewoonlijk waak ik door de nacht heen. Pas als de schemer opkomt, vallen mijn ogen dicht.

Deel 3

‘Hee, Rukker! We hebben je alter ego gevonden.’

Kevins geblèr doet mijn hoofdpijn geen goed. Ik heb totaal geen idee meer wat er vannacht is gebeurd is. Blijkbaar ben ik in de badkamer uitgegleden en ben ik met mijn kop tegen de wasbak geknald. Waarover ik ben uitgegleden is een raadsel, maar wel de reden tot speculatie en hilariteit vandaar mijn nieuwe bijnaam. Er zat geen glas in mijn arm, en het raampje van de badkamer zat netjes dicht. Volgens de eigenaresse van het hostel kan het niet eens open.

Onze begeleider heeft direct mijn tas gecontroleerd op drugs en hoewel hij niets kon vinden, heeft hij toch bedacht dat hij me geen moment uit het oog mag verliezen. Ik moest mee met de excursie van vandaag: Dartmoor Hall. Een afgelegen landhuis – wat ligt hier niet afgelegen – dat alleen maar bereikbaar is via een smal kronkelpad waarvan we het laatste stuk moesten lopen omdat de landheer de laatste jaren van zijn leven hier geleefd heeft als een kluizenaar en niemand op zijn land wilden.

‘Als een soort Heathcliff,’ had de tourguide gezegd met een diepe zucht, waarna ze vervolgens een kwartier bezig was om een groep tieners uit te leggen wie in godsnaam Heathcliff was. Ik heb er weinig van meegekregen. Er is zoveel ruis in dit huis dat het gewoon zindert in mijn lijf. Alsof ik een gebied vol hoogspanning ben binnengelopen. Mijn schedel lijkt langzaam uit elkaar te barsten, terwijl de druk op mijn borstkas oploopt. Ik ben in het huis van mijn dromen met een onheilspellend gevoel hijgend in mijn nek. De laatste keer dat ik hier was, liep het niet goed af. Wat tegelijkertijd ook weer onzin is, want ik ben hier nog nooit eerder geweest.

Toch?

‘Het is echt net Jesse,’ giechelt Noor. Ze wijst naar een portret dat op een dressoir staat in de zogenaamde smoking room, de ruimte waar ze na het eten nog een brandy dronken met een sigaar. De mannen dan.

‘Had je soms familie hier wonen?’ roept Kevin weer.

Eigenlijk heb ik geen zin in een *prank*, maar toch slof ik hun kant op. Het portret waar ze op doelen, doet me schrikken. Alsof ik in mijn eigen ogen kijk.

‘Wie is dat?’ stamel ik.

‘Volgens het boekje “een neef” van de heer des huizes.’ Noor houdt haar handen nog even in de lucht nadat ze die aanhalingstekens heeft gemaakt.

‘Een neef?’ kopieer ik haar.

‘Er staat hier dat Jesmond Odell zeer regelmatig in Dartmoor Hall logeerde. Hoewel er geen aantoonbare bloedband is, wordt hij als neef genoemd in de biografie.’

‘Spooky...’ fluistert Kevin geheimzinnig in haar oor. Ze giechelt wéér en samen lopen ze verder.

Ik wil iets zeggen, maar mijn stem blijft hangen in mijn keel. Zoveel toeval is toch niet gezond? Nieuwsgierig en ook wel een beetje angstig voor wat ik nog meer ga tegenkomen volg ik de rest van de groep naar boven.

De enorme trap bestaat uit twee delen en heeft een soort tussenverdieping waar een portret hangt van Lord Sebàstian Kenton. *Nachtwaker* staat eronder en een jaartal; 1854. Geschokt kijk ik naar zijn gezicht.

Hij is het.

Zijn ogen zijn net zo groen als dat ik me herinner. De lach om zijn mond komt overeen met mijn beeld van hem, en ik proef de wijn op zijn lippen. In de schalkse blik die hij me toewerpt ligt een vraag waarvan ik weet dat ik het ga beantwoorden. Een golf van warmte spoelt door mijn lijf.

Oh shit, hij is het echt. De man van mijn dromen.

‘Prachtig portret, is het niet?’ De tourguide, Bella heet ze, is geruisloos naast me komen te staan en kijkt me onderzoekend aan. Ze is al wat ouder aan haar grijze haar te zien, maar haar blik heeft nog iets jeugdig. Ze komt me bekend voor, maar ik weet niet waarvan. Ik knik langzaam. Prachtig is niet het juiste woord om dit portret te omschrijven, maar wat het wel is kan ik nog niet zo goed onder woorden brengen.

‘Wat betekent het onderschrift?’

‘Geen idee, het staat achterop het schilderij geschreven, vermoedelijk door de kunstenaar gedaan. Sommige bronnen vermelden dat Sebàstian ’s nachts over de Moors doolde omdat hij niet kon slapen. Maar anderen beweren dat hij ’s nachts waakte over zijn neef die leed aan ernstige nachtmerries, alleen de aanwezigheid van Sebàstian maakte hem rustig. Het gerucht gaat dat zijn neef dit portret heeft gemaakt.’

‘Die “neef” Jessmond?’

‘Die inderdaad.’

Dat lijkt me niet onwaarschijnlijk. Als ik heel goed kijk, is de techniek die gebruikt is voor dit schilderij nagenoeg hetzelfde als mijn eigen techniek. Er komen steeds meer vragen in me op. Hopelijk kan Bella me verder helpen.

‘Maar dat was toch geen neef?’

‘Nee, wie of wat hij wel was, is een mysterie, maar vermoedelijk is hij de reden dat de heer des huizes in Dartmoor Prison heeft gezeten.’

‘Waarom?’

‘Moord op zijn “neef”.’

Een scherpe pijn schiet er door mijn borstkas heen.

‘Sebàs is geen schurk,’ fluister ik. De pijn in mijn lijf wordt erger bij de gedachte alleen al wat hij heeft moeten doorstaan in de gevangenis. Dwangarbeid, stokslagen, vernederingen. ‘Hij deed geen vlieg kwaad.’

Bella schudt haar hoofd. ‘Sodomie was een erger vergrijp dan moord in die dagen.’

‘Sodomie?’ Dat is natuurlijk een woord waar Kevin direct op afkomt. ‘Geen wonder dat Jesse zich hier thuis voelt.’

‘Hoezo,’ hikt Noor giechelend. ‘Kent hij Sodomie?’

‘Oh zeker,’ Kevin heeft een glimlach op zijn gezicht die hem hoogst onaantrekkelijk maakt. ‘Jesse is gek op een potje sodomie, daarom slaap ik vannacht bij jou. Kevin staart wat mij betreft iets te vaak naar mijn kont.’

‘Ooooooh.’ Ze slaat haar handen voor haar mond als ze zijn opmerking snapt. Er volgt nog wat onbestendig gegiechel, maar Kevin sleurt haar gelukkig mee de trap op. De pijn in mijn buik wordt erger. Waarom zeg ik hier niets van? De vrouw van de tour herpakt zich als eerste, maar wel met rode wangen.

‘Als dit zogenaamd normale reacties zijn in een tijd waarin homoseksualiteit redelijk geaccepteerd lijkt, dan snap je denk wel hoe moeilijk het was voor twee jongens in de negentiende eeuw om verliefd te zijn.’

‘Maar ging je daarvoor echt naar de gevangenis?’

‘Pas in de jaren zeventig van de vorige eeuw werd homoseksualiteit legaal hier in Engeland, daarvoor werd het ernstig bestraft.’

‘Serieus?’ Maar dat is amper vijftig jaar geleden. ‘Twee jongens die van elkaar houden doen toch niemand kwaad?’ Ik vind die reactie van Kevin al kapot irritant, en een reden om niet hardop voor mijn gevoelens uit te komen, maar stel dat je niet alleen belachelijk wordt gemaakt maar ook nog wordt opgesloten in een gevangenis. Als de eerste de beste crimineel. Ik heb één nacht vastgezetten vanwege vandalisme en omdat ze me een lesje wilde leren, maar dat was terecht. Maandenlang in de gevangenis, waar je in die tijd echt niet fijn behandeld werd, omdat je je hart wilde volgen is de zwaarste vorm van onrecht. Mensen zoals Sebàstian waren helden. Geen schurken.

‘En Jessmond? Wat is er met hem gebeurd?’

‘Dat weet niemand. We weten uit de dagboeken van Sebàstians zus dat Jessmond een ongeluk heeft gehad en hier in Dartmoor Hall verbleef zodat Sebàstian hem kon verzorgen, maar Jessmond is nooit meer gezien na de avond van de arrestatie. Volgens een passage in het dagboek is hij naar Nederland gevlucht, maar er is nooit bewijs gevonden dat hij daar ook is aangekomen. Sommige geschiedkundigen beweren dat hij die avond op de Moors is verongelukt en dat Sebàstian sinds zijn vrijlating uit Dartmoor Prison over de Moors dwaalt, op zoek naar Jessmond. Andere zeggen dat Sebàstian dat deed uit schuldgevoel omdat hij hem vermoord had en Jessmond lichaam op de Moors heeft begraven. Hoe het verhaal ook is gegaan, hij schijnt er nog steeds te lopen.’

‘Op zoek na Jessmond?’

‘Op zoek naar jou...’ Ze knipoogt. ‘Ik bedoel Jessmond.’

Deel 4

De rest van de tour voelde als een thuiswedstrijd. Bij iedere kamer kwam er weer een herinnering in me op alsof ik door een fotoalbum bladerde. Ik zag mezelf zitten in de grote stoel bij de haard, of aan de tafel met het schaakbord. Sebàstian liet me altijd winnen door me telkens weer een herkansing te geven als ik bijna schaakmat stond.

In de kamer die vroeger van Sebàstians zus was, liet de gids me een geheime deur zien achter een wandkleed en vertelde ze me dat deze pas werd ontdekt, nadat het huis werd overgedragen aan het National Trust. Sebàstian stierf op een respectabele leeftijd van vijfenzeventig jaar. Niet veel later overleed zijn zus. Het huis heeft in de oorlog nog gediend als hospitaal, maar kwam daarna leeg te staan tot de notaris het overdroeg aan het National Trust.

Het was dat er nog veel meer op het programma stond, anders was ik gewoon gebleven om te zien waar die geheime deur naartoe leidt. Maar ik kreeg een plan.

Het duurt niet lang voordat iedereen slaapt. Een dag lang slenteren door drie (!) landhuizen, een wandeltocht over de Moors en Chinees eten met heel veel bier, staat garant voor een diepe slaap. Maar niet voor mij. Na middernacht sluip ik in mijn pyjama naar beneden. Angstvallig kijk ik naar buiten. Nog geen lichtje te zien. De vorige keer kwam hij op de wond in mijn arm af, maar die wond was niet echt. Die droomde ik. Het lijkt me een beetje vergezocht om nu een scherf in mijn armen te steken in de hoop dat Sebàstian me dan komt redden. En wat als het allemaal echt een droom is, wie weet verbeeld ik het me wel en is er helemaal niets, alleen mijn verbeelding.

In de verte op de heuvel zie ik een lichtje.

Hij is er.

‘Right, actie Jesse.’ Ik trek de deur open en stap naar buiten. ‘Sebàstian! Ik ben hier.’

Het lichtje verdwijnt achter de heuvel.

‘Shit.’

Ik draai me om zodat ik mijn jas en schoenen kan pakken, maar de deur achter me zit dicht. Hoe kan dat? Ik heb helemaal niets gehoord. Ik wil al iets duns pakken zodat ik de hendel omhoog kan duwen, zoals hij dat gisteravond ook deed met zijn mes, maar de keukendeur heeft een heel normaal slot. Er is helemaal geen ouderwets metalen hendel. Het lukt me voor geen meter om de deur open te krijgen. Er zit geen beweging in. Zal ik kloppen of aanbellen? Als ik me omdraai zie ik weer dat lichtje dansen in de verte. Er zit maar één ding op: ik ga er achteraan.

Ik ben geen held, laat ik dat vooropstellen, en dat ik beef heeft niet alleen met de kou te maken. Er is nog een ander gevoel dat me overspoelt. Ik ken het van een aantal jaar geleden. Het gevoel van wanhoop en machteloosheid, dat je uiteindelijk in een steeds dieper wordende kuil duwt. Tot je maar één uitweg ziet. Die avond gebruikte ik een scherf van een bierflesje dat ik kapot had geslagen.

In mijn handen voel ik ineens iets scherps en kouds.

Hoe komt dat nu daar?

Flitsen schieten er in mijn gedachten voorbij. Het ene moment loop ik met mijn blote voeten op het natte gras en het andere moment sta ik in de badkamer van Dartmoor Hall. Mijn hart bloedt omdat alles waarnaar ik verlang buiten mijn bereik ligt. Ik proef zijn lippen weer op de mijne, die rust die eindelijk over me heen kwam omdat waar ik op dat moment was, thuis was. Bij hem in zijn armen. Maar zodra we elkaar loslieten wisten we allebei dat we ons doodvonnis hadden getekend. Wij samen, was geen toekomst.

De scherf in mijn had gaat steeds dieper in mijn pols. Ik wil dit niet maar kan het niet tegenhouden. Het duister heeft me overmand. Met mijn ogen dicht duw ik door. Ik moet op mijn lip bijten om het niet uit te gillen. Dit keer ben ik te diep gegaan. Het pulseren van mijn hart is terug te zien in de straal die uit mijn arm vloeit. Nog voor ik goed en wel heb kunnen bedenken wat ik moet gaan doen overvalt een duizeling me en zak ik door mijn knieën. Vlak voordat ik de grond raak, weet ik dat dit niet de oplossing is.

‘Dit is niet de oplossing, Jess.’ Sebàstian heeft zijn hand op mijn pols die in het verband zit. Hij zit naast me op het bed. Het vuur in de openhaard knispert geruststellend. ‘Je hebt me laten schrikken. Het spijt me als ik je in verlegenheid heb gebracht. Ik dacht dat je...’ Hij haalt zijn hand door zijn haren en pakt dan het kommetje met water. ‘Heb je dorst?’

‘De mannen van het dorp hebben ons gezien.’ Het komt allemaal weer bij me terug. ‘Ik deed het niet omdat ik schrok van wat je deed. Ik hou van je, maar...’ weer is daar de paniek die me samen met die machteloosheid overvalt. Alsof je ineens beseft dat je een beslissing hebt genomen die onomkeerbaar is. We hebben gezoend, en zijn gezien. Dit kan onze dood worden.

‘Doe de deur niet open als er straks wordt geklopt. We moeten vluchten.’

Sebàstian schudt zijn hoofd. ‘Je moet rusten.’

‘Nee.’ Ik schud driftig mijn hoofd, maar kan hem niet tegenhouden. Hij geeft me een kus op mijn voorhoofd en staat dan op. Ik wil hem naar me toe trekken, de kus verlengen en verdiepen. Oh god, ik wil met hem het bed delen.

Zoals we al vaker gedaan hebben.

Oké, we zijn dus wel heel erg ‘strafbaar’ bezig geweest, en ik zie geen oplossing meer. Sebàstian sluit de deur achter zich. Mijn hersenen maken overuren wat betreft het zoeken naar een uitweg. Over enkele minuten staan de mannen van het dorp voor de deur. Ik kan doen alsof ik hier gewoon een gast ben, of misschien zelfs de geliefde van Sebàstians zus, maar dat kunnen we geen maanden volhouden. Mijn eigen dood in scène zetten is ook tricky. Wat als ze denken dat Sebàstian dat heeft gedaan? Dan gaat hij vervolgens ook nog voor moord achter de tralies. Of erger. In deze tijd zijn ze wat minder ethisch met de straffen die ze uitdelen.

Net als alle vorige keren stap ik uit bed, pak de kaars die op het kastje ernaast staat en loop de gang op. Alsof ik mijn dood tegemoet ga, loop ik langs de schilderijen, tot ik bij de trap ben. In mijn droom

liep ik naar het portret. Nu sluip ik naar de kamer aan de andere kant van de overloop. Het is de kamer van Sebàstians zus.

Annabella.

Zodra ik de deur opendoe zie ik het. Onze gids van vanmiddag lijkt als twee druppels water op de jonge Annabella.

‘Jessmond, wat doe jij hier.’ Ze is overduidelijk gestrest, niet door mijn binnenkomst, maar omdat ze weet wat er gaat gebeuren want door de gordijnen heen is te zien dat er een stoet met brandende fakkels deze kant opkomt. Het ziet er in het donker heel bedreigend uit.

‘Er staat jullie een verschrikkelijke toekomst te wachten.’

‘Niet als er geen bewijs gevonden moet worden,’ zeg ik. Het plan is me ineens helemaal helder. Ik zoek naar de deur achter het wandkleed. ‘Yes,’ Het ornament dat de gids me vanmiddag aanwees, dient als deurknop. Ik druk het in, en de wand gaat open. Annabella kijkt me verbijsterd aan.

‘Hoe wist je dat dat er was?’

Ik schud mijn hoofd dat ik geen tijd heb om dat uit te leggen. ‘Vertel iedereen dat ik gevlucht ben naar Europa, Bella. En zeg ze nadrukkelijk dat het mijn fout is, dat ik Sebàstian heb verleid en dat jullie me hebben weggestuurd.’

‘Maar waar ga jij dan heen?’

‘Ik ga naar het geheime gedeelte van het huis. Dat wordt mijn nieuwe thuis.’ Verder kan ik weinig uitleggen. Er wordt hard op de voordeur gebonsd, en we horen hoe Sebàstian de deur opendoet.

De rest van het verhaal ken ik. Het scheurt mijn hart uiteen als ik de arrestatie hoor. Het gaat er niet zachtzinnig aan toe. Annabella duwt me de geheime gang in, huilt dat ik moet gaan en rent dan haar slaapkamer uit. Ik loop in het donker een houten wenteltrap op. Het gaat hoger en hoger tot ik op de zolderverdieping ben. Het is ingericht als een woonverblijf met oude meubels en een bed dat in de hoek van de kamer staat. Kleine ramen zijn mijn enige toegang naar de buitenwereld. Ik zie hoe de stoet wegrijdt van het huis. Op naar Dartmoor Prison, terwijl ik zojuist een ander soort gevangenis ben binnen gegaan. Als ik hier blijf, en als ik mijn plan doorzet, betekent het dat ik nooit meer buiten gezien mag worden. Dit is nu mijn wereld. Maar ik weet hoe het is om jarenlang, zelf eeuwenlang, zonder hem verder te moeten. Om dwalend door het leven te gaan, op zoek naar hem. Wetend dat je nergens thuishoort.

Alleen hier. In deze kamer.

Het duurt vier weken eer ik bekende voetstappen op de wenteltrap naar zolder hoor. Al die tijd zette Annabella eten voor me neer bij de deur, en al die tijd zat ik hier alleen. Tot vandaag.

‘Jessmond?’ Sebàs staat voor me en kijkt me verbijsterd aan. ‘Wat doe jij hier? Ze zeiden dat je gevlucht was, dat jij mij gedwongen had.’

‘Je hebt ze toch niet tegen gesproken?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Annabella zei dat ik daar akkoord mee moest gaan. Dat het zo was gebeurd. Ik dacht dat ik je kwijt was.’

‘Nooit meer,’ zeg ik. ‘Nooit meer ben je me kwijt. Ik blijf voor altijd bij je.’

‘Je hebt me gered,’ zegt Sebàstian. Hij loopt langzaam mijn kant op.

‘Ik denk eerder dat jij mij hebt gered. Als jij me die avond niet gevonden had...’

‘Ik zei toch dat ik over je zou waken? Dag en nacht.’ Zijn hand voelt vertrouwd op mijn wang. ‘Ik ben blij dat je eindelijk weer thuis bent.’

‘Ik ook,’ antwoord ik zijn lippen. Eindelijk voel ik me thuis.

En mocht je op de Moors zijn en toch een dwaallicht zien, kijk dan eens goed. Dan zal je zien dat het er twee zijn. Sebàstian en ik, die samen een wandeling in de nacht maken. Ongezien, maar voor eeuwig samen. Als helden van iedere tijd, en niet als de schurken waarvoor sommige ons nog steeds voor veroordelen.